

той ны пази. И стѣтъ какво има да ся страхува-
мы, кога имамы при насъ си мѣ дрыя комисъ Сур-
совула, и личныя юнакъ Самуила. Негово-то юна-
чество го нѣма по свѣта. Пакъ какъвъ е хубаве-
лекъ! — Да бѣхъ млада, княгыньо, вѣрвай влюб-
вахъ ся въ него. Азъ съмь остаряла, ами такъвъ
драгъ момъкъ не съмь видѣла. Всичкы-тѣ боляр-
скы момы сѣ луды подирѣ му, ама той не глѣда
на тѣхъ!...

Райна.

Ухъ, Тулло! не щѣ да слушамя таквизи.
Моля ти ся, кажи ми каквы вѣсти знаешъ.

Тулла.

А че казахъ ти я.

Райна.

Ухъ! Недо, иди да ся научишь. Питай и за
тѣйка. — Нѣщо мя е страхъ. (Неда отива).

ЯВЛЕНИЕ V.

Райна, Тулла.

Тулла.

Какво има да ты е страхъ, кога ни пази ко-
мисовый сыщъ? Нетрѣбва да ся боимъ, царкыньо:
той е юнакъ, силенъ и добъръ стрѣлецъ. Докарай,
си на умъ кога той ся качи на конь, какъвъ ли-
ченъ момъкъ! какъвъ сърдченъ и весель! Той грѣе
като слѣнце. Мантия-та му шита съ злато, шлемъ